

Dobré skutky by se tutlat neměly

Ještě si vzpomínáte na dobu, kdy jsme teprv brali rozum a neděli co neděli jsme si nenechali ujít pohádku pro děti? Byl to čas, kdy jsme pomocí otočného bachelitového knoflíku ladili rádio těsně před třináctou hodinou, a to na stanici Praha. Přišla chvíle odpočinku, ale i velkého putování a snění o tom, co se odehrávalo za sedmero údolími, sedmero řekami a sedmero horami. Většina těch pohádek končila roztvářenou a moudrou řečí pana krále, který před posledním výdechem uděloval všem přítomným rozhodně a cenné rady. Párkrát jsem se, coby malý hošík, dokonce přistihl při zajímavém zjištění, že mne ta závěrečná řeč oslovila více než samotný děj pohádky. Dokonce jsem si přál i skonat, abych se také mohl rozdělit o svá poslední přání a udělat tím radost svým blízkým. Přesně jako ten pan král. Dnes jsem ve věku, kdy už si života jaksepatří vážím, protože vím, že se jedná o obrovský dar a rozhodně už ne o jakousi samozřejmost. Jen mne trochu děsí ty současné dětské příklady v rodinách, kde nejsou děti v rodičovském závěsu a nevěnují se sportu, anebo tvořivým aktivitám pod vedením odborníků. Násilí,

bezohlednost, škodolibost, nesmrtelní ninjové. To je jen stručný výčet televizní výchovy. Řeknete si, že není čeho se obávat, vždyť se televize nechá kdykoliv vypnout. Ale to se dalo i rádio a přesto zvědavost pokaždé vyhrála...

Teď už však zpátky k dospělákům, kterým určitě na udržení svého zdraví rozhodně záleží a také jsou vděční všem, kteří jim ve chvílích nějakého zdravotního zádrhelu pomáhají. Před několika dny jsem potkal na ulici kamaráda, u kterého jsem nebyl zvyklý, že by se při chůzi opíral o hůlku. Když z mého výrazu vyčetl údiv, neotálel a ve stručnosti vyklopil své neduhy. Svou řeč zakončil slovy: "Moc pěkně se o mne v klatovské nemocnici starali. Hele, ty píšeš do novin, já bych to tak nesesumíroval a přitom je chci veřejně pochválit. Ležel jsem od druhého do devátého března na lůžkovém oddělení neurologie, na které dohlíží primář MUDr. Jaromír Svoboda. Mým ošetřujícím a pečlivým lékařem v jedné osobě byl MUDr. Tomáš Volf. Chtěl bych oběma srdečně poděkovat za výbornou péči a stejně tak sesterskému kolektivu, který se o mne ukázkově staral. Sestřičky u mne

mají ještě jeden bodík k dobru – všechny se mi líbily," dodal už s úsměvem na tváři a pokračoval: „vůbec nechápu, že se najdou pacienti, kteří pomlouvají nemocniční kuchyni. Mně tam chutnalo všechno. Nebyl den, abych něco nedojedl. Jó a nezapomeň tam připsat, že za profesionální a úspěšnou léčbu děkuje Rudolf Ondrejka.“

Za sebe už jen dodávám, že jsem měl v nedávné době také možnost sledovat nemocniční cvrkot zblízka. Jsem upřímně rád, že se opravdu diametrálně liší od zábavných seriálů.

foto: archiv autora

**Alois
Anderle**

dopisovatel - Klatovy